

Đi Chơi Hoài Trong Thơ

Em nói: Tay em đâu có đẹp,
anh hôn nó làm chi?
Trong khi chân em đây,
sao anh không cúi xuống?

Em nói như con cưng
cứ rúc vào ngực anh.
Đôi mắt em long lanh,
hôn mà không chịu tắt!

Ờ nhỉ anh hôn mắt
của em xinh quá nha!
Cái miệng em nở hoa
hình như...chưa hôn nhé!

Truyện tình là chuyện kể
có thể nó thành thơ?
Có thể là giấc mơ
của người ta tưởng tượng?

Em bảo tôi cúi xuống
em đúng là Tây Thi!
Ngô Phù Sai từng đi
theo Tây Thi từng bước...(*)

Nếu mình sống thời trước
thì mình là ai ha?
Em giặt lụa Trữ La
anh ra bờ sông ngắm...

Đà Lạt đào nở thắm
mùa Xuân ôi mùa Xuân!
Tôi đang sống tha hương,
mơ màng về thiên cổ!

Học trò đi trong phố,
Đà Lạt của tôi ơi!
Những bài thơ làm chơi,
thấy đầy vơi nước mắt...

*Bao giờ mình về thật
cúi nhật tuổi hai mươi?
Không lẽ cứ đi chơi
trong thơ hoài, buồn quá!*

Trần Văn Lệ

(*) Tôi không nhớ tên Tác Giả bốn câu thơ này:
"Tôi muốn làm như Ngô Phù Sai thuở trước,
rắc hoa vàng sau mỗi bước Tây Thi!
Tôi muốn làm như bông sen muôn muốt,
nở bùng lên sau mỗi bước em đi!"